

tem ohradí. Žádá tedy zákon, aby ohrazení bylo trvalé a úplné, aniž naznačuje, co rozumí slovem »úplné«. Z obvyklého významu slova toho neplyne o sobě nic jiného, nežli že pozemek musí býti ohrazen po celém svém obvodu; nějaký zvláštní způsob ohrazení vyjádřen tím není. Ze zásadního stanoviska honebního zákona shora uvedeného se pak po názoru soudu podává, že postačí již takové ohrazení, které podle úmyslu majitele pozemku je určeno a také způsobilo zabrániti, aby cizí osoby za účelem výkonu práva myslivosti na pozemek ten volně nemohly vstupovati. Že hon. zákon takto pojem ohrazení ve smyslu § 3 chápe a nežadá, aby ohrazení bylo způsobilé zabrániti i probíhání drobné srstnaté zvěře, jak miní stížnost, tomu svědčí i to, že se spokojuje ohrazením plotem, tedy zařízením, které již podle své povahy takové dokonalé ohrazení ve smyslu stížnosti dáti nemůže. V tomto smyslu vyložila ustanovení § 3 hon. zák. i konstantní judikatura býv. ss (srov. Budw. 2703/85, 4762/89, 10524/97, A 2414/04, 5831/08).

Není-li okolnost, že drobná zvěř srstnatá může ohrazením probíhati, pro daný spor právně relevantní, padá tím i výtka vadnosti řízení, již stížnost spatřuje v tom, že skutečný stav ohrazení nebyl do té míry zjištěn, aby bylo na jisto postaveno, jaké mezery se v něm nacházejí, a do jaké míry jest jím bráněno probíhání drobné zvěře.

Zůstalo tedy stížností nevyvráceno, že les »Háje« je samostatným honebním územím dle § 3 hon. zák.

Nesporno je, že vyloučením tohoto území souvislé pozemky gruntovníků osady T. nedosahují již výměry 115 ha, a přestaly býti společenstevní honitbou osady T. (§ 4 hon. zák.).

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad výrok okr. úřadu, že se zbytek společenstevní honitby t.-ské podle § 5 hon. zák. přikazuje k samostatné honitbě velkostatku h.-ckého, s níž nejvíce hraničí, zamítnuv námitky honebního výboru v T., že má býti zbytek společenstevní honitby přikázán k společenstevní honitbě k.-cké, protože s ní nejvíce hraničí.

Výrok ten běře honební výbor v T. v odpor pro nezákonnost, namítaje, že ony pozemky neprávem byly přikázány k samostatné honitbě velkostatku h.-ckého, ježto společenstevní honitba k.-cká má s nimi nejdelší společnou hranici. Nss, oprávněn jsa samostatně zkoumati legitimaci ke stížnosti k němu podané bez zřetele na to, zda snad úřady správní v řízení správním ji st.-lům přiznaly, neshledal, že by byl honební výbor v T. k této námitce legitimován. Výrokem o přikázání pozemků podle § 5 hon. zák. mohlo býti zasaženo jen do práv držitelů honiteb, které se o přikázání honitby ucházeli, nikoliv však do práv stěžujícího si honebního výboru, který je po zákonu toliko povolán spravovati honitbu na pozemcích tvořících společenstevní honitbu podle § 4 hon. zák., nikoliv však i mimo tento případ hájiti zájmy majitelů pozemků co do výkonu práva myslivosti na jejich pozemcích.

Č. 11.522.

Honební právo: * »Osadou« ve smyslu § 4 čes. hon. zák. rozuměti jest pouze osadu po rozumu odstavce prvního § 107 čes. ob. zř.,

t. j. soubor usedlostí, jež tvoří pod zvláštním jménem samostatnou topografickou jednotku státem uznanou.

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.403.)

Prejudikatura: Budw. 12.299/98, 8690/95.

Věc: Jan M. a spol. v P. (adv. Dr. Vratislav Hořica z Chotěboře) proti zemskému úřadu v Praze o úpravu honebních poměrů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 29. ledna 1932 nevyhověl zemský úřad v Praze v postupu instančním žádosti Jana M. a spol. za vytvoření společenstevní honitby místa P. v podstatě z důvodu, že osadou ve smyslu § 4 čes. hon. zák. sluší rozuměti osadu po rozumu § 107 čes. ob. zř., t. j. soubor usedlostí, jež tvoří pod zvláštním jménem samostatnou státem uznanou topografickou jednotku. V lexikonu obcí jsou P. uvedeny jako část osady Ch., a to jako skupina chalup vedle jiných částí (.....). Jsou proto P. pouhou místně nevymezenou částí osady Ch., nemající charakteru »osady« jako topografické jednotky s vlastním označením, státem uznané.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Podle § 4 hon. zák. tvoří honební společenstvo veškerí držitelé pozemků osady (§ 107 ob. zř. z r. 1864), pokud jejich souvislé pozemky mají výměru 115 ha. Citací § 107 ob. zř. při slově »osady« dal český honební zákon najevo, že rozsah společenstevního honbiště určen je svazem osadním ve smyslu obecního zřízení na rozdíl od obcí místních, jak stanoveno v té době platném cí. pat. ze 7. března 1849 č. 154 ř. z. nebo v pozdějších zákonech zemí jiných. Ve svém nál. Boh. A 2804/23 vyslovil nss, že »osada« v tomto smyslu musí se pojímati jako synonym s pojmem »místo«, čímž rozuměti jest část obce, to jest místně vymezenou oddělenou skupinu jistého počtu usedlostí uvnitř teritoria obce. V tomto nálezu spatřuje stížnost potvrzení svého názoru, že »osadou« podle § 4 hon. zák., jako podkladem společenstevního honbiště, rozuměti je vůbec každý prostorově oddělený soubor usedlostí, jichž držitelé mají výměru pozemků v paragrafu tom uvedenou. Leč neprávem. Nss v tomto nálezu otázky té, neměv k tomu v předmětu sporu důvodu, neřešil, nýbrž mluví jen o »osadách« jako synonymu »míst«, tedy o útvarch jmenovaných v odst. 1 § 107 ob. zř., a jen pojem těchto útvarů způsobem shora uvedeným vykládá. § 107 ob. zř. zná však ve svém odstavci 2 i »částečná místa (vsi částečné)«, to jest útvary zřejmě odlišné od »míst (osad)« v 1. odst. uvedených. Z toho, že § 4 hon. zák. mluví o »osadách« a cituje § 107 ob. zř., dlužno usuzovati, že zákon neměl tu na mysli každý prostorově oddělený soubor usedlostí, nýbrž právě jen ty z nich, které jako »osady« označuje také § 107 ob. zř., t. j., které mají povahu »míst (osad)« uvedených v 1. odst. § 107 ob. zř. Osadou v tomto smyslu rozuměti je pak po rozumu cit. nálezu i podle konstantní judikatury býv. ss (Budw. 12.299/98, 8690/95), od níž neměl soud důvodu se odchýliti, soubor usedlostí, jež tvoří pod zvláštním jménem samostatnou topografickou jednotku státem uznanou. Není-li určitý soubor usedlostí takovou jednotkou, je nejvýše útvarem podle

2. odst. § 107 ob. zř., jaký nemůže býti podkladem pro utvoření společenstevního honbiště. Na stejném právním názoru je založeno i nař. rozhodnutí. Že by byl stát sporný soubor uznal za takovou topografickou jednotku, stížnost však netvrdí.

Č. 11.523.

Legionáři: K výkladu pojmu konání služby »podle svého služebního přidělení« ve smyslu § 2 odst. 1 zák. č. 462/1919 Sb., jako jednoho z předpokladů nároku na přiznání legionářského charakteru.

(Nález ze dne 3. listopadu 1934 č. 17.525.)

V ě c: Josef S. v J. (adv. Dr. Bohumil Kynych z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o oduznání charakteru legionáře.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 28. října 1931 žádal st-I — po bezvýsledném uplatnění tohoto nároku v letech 1921, 1922 a 1925 — znovu o přiznání charakteru legionáře. V této své žádosti uvedl, že v roce 1914 byl jako býv. rak. voják zajat na ruské frontě a že v Rusku vstoupil do československého vojska na základě přihlášky v dubnu r. 1916, kterou učinil u p. V. v asijském Rusku v městě Ch. Z Ch. byl převezen do Ta. a ještě téhož roku 1916 dopraven do T. do závodu na výrobu střeliva. V T. pracoval až do roku 1918 a po rozpuštění t.-ské organizace se vrátil s transportem p. H., plnomocníka Národní Rady v Rusku, do československého státu r. 1919, kde byl demobilisován v září 1919.

Žal. úřad nař. rozhodnutím po provedeném šetření zamítl žádost st-lovu za přiznání charakteru legionáře podle zák. č. 462/1919 Sb. a vl. nař. č. 151/1920 Sb. z těchto důvodů: Podle archivních záznamů se st-I nepřihlásil ke službě ve zbraní v československém zahraničním vojsku. Pracoval sice od 10. srpna 1916 v t.-ském závodě, ale když na jaře 1918 odjížděli přihlášení dobrovolníci do vojska, st-I s nimi neodjel a zůstal v T., ač nebyl ustanoven, aby zde zůstal na likvidaci závodu s panem H. Svědkové jím uvedení jeho údajů nepotvrdili nebo oznámili, že se po 14 letech naň již nepamatují. Nevyhověl tudíž podmínkám výše citovaného legionářského zákona a charakter legionáře mu nepatří.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 462/1919 Sb. — odst. 3 tohoto paragrafu, v němž se za určitých modalit přiznává charakter legionářů Čechoslovákům, příslušníkům spojeneckých armád, v daném sporu nepadá na váhu — je legionářem každý dobrovolník československé legionářské (revoluční — zahraniční) armády, který byl do ní zařazen na základě přihlášky učiněné příslušnému orgánu nebo zástupci československé Národní Rady v Paříži, nebo některé z jejích odboček, nejdéle do 28. října 1918, a to úplně dobrovolně, bez jakéhokoliv nátlaku nebo nařízení československé Národní Rady nebo jiného československého revolučního orgánu, veřejnou mocí nadaného, a v den převratu, t. j. 28. října 1918, skutečně v ní službu podle svého služebního přidělení konal. Vedle toho se tímto předpisem — kterážto ustanovení však v daném případě nepři-